11/12/2024

Владика Пајсије служио годишњи помен Митрополиту Арсенију (Брадваревићу) у Цетињском манастиру

Његово преосвештенство Епископ диоклијски г. Пајсије данас, 10. децембра, служио је у Цетињском манастиру годишњи помен Митрополиту црногорско-приморском Арсенију (Брадваревићу) поводом 61. годишњице његовог упокојења, уз саслужење свештенства цетињског намјесништва, свештеномонаштва ове свете обитељи и професора Богословије Светог Петра Цетињског.

По отпусту је бесједио протојерej Благоје Рајковић, ректор Богословије Светог Петра Цетињског, који је казао да се, вршећи овај спомен по дугу и заслузи коју има Митрополит Арсеније, увијек сјећамо свих наших преминулих архијереја, првосвештеника који су проповједали ријеч Божију по ријечи апостола Павла „Сјећајте се својих старешина који вам проповедаше ријеч

Божију; гледајући на свршетак њихова живота угледајте се на вјеру њихову:

„И заиста у овим ријечима апостола Павла препознајемо лик блажене успомене Митрополита Арсенија, оно што је блажене успомене Патријарх наш Павле често говорио, то је да увијек будемо људи. А бити човјек то значи угледати се на Богочовјека Господа нашег Исуса Христа јер мјера човјечности, као што каже отац Јустин и прије њега многи Свети оци, јесте сам Богочовјек Христос. Тако и Митрополит наш Арсеније гдје год да је живио, гдје год да се кретао, он је носио тај чесни лик и прво њиме, а онда и својим ријечима, свједочио вјеру у истинитога Бога.“

Митрополит Арсеније је прошао кроз многобројна искушења, јер 20. вијек је био вијек великих страдања за читаво човјечанство, па и за наш народ – Балкански ратови, Први и Други свјетски рат.

„Све ово Митрополит Арсеније је изнио и пронио на својим плећима, свом уму. Прво будући мирски свештеник у Банату, он је проповједао свуда љубав Божију, мир Божији и гдје год да се кретао он је тај мир и љубав са собом носио“, бесједио је о. Благоје и подсјетио на животни пут Митрополита Арсенија, који га је водио од Баната преко Београда, гдје је био дуго времена секретар великог Црквеног суда.

Као удов свештеник Митрополит Арсеније је изабран за викарног епископа моравичког 1940. године и у току Другог свјетског рата дијелио је судбину свога народа, боравећу Београду, служећи, проповједајући и вршећи све дужности које су му повјерене. Послије Другог свјетског рата је постављен прво у Сремске Карловце до администрира тим дјелом тадашње Београдско-карловачке митрополије, а затим је до 1947. године био у Хрватској, гдје је рат опустошио нашу црквену структуру, гдје је мноштво свештеника побијено и прогнано.

„Митрополит потоњи Арсеније, тадашњи епископ моравички, имао је један сложен задатак да васпостави нормалан црквени живот и у доброј мјери, колико се то могло, он је у томе успио. Свети архијерејски сабор изабрао га је 1947. за Митрополита црногорско-приморског и он је на Петровдан те године ступио на Трон митрополита цетињских. Овдје у Цетињском манастиру је свечано устоличен и одмах је на своја плећа преузео терет вођења ове Митрополије, која се у том тренутку налазила у не много мањем стању разорености и опустошености него оне епархије у Хрватској“, казао је прота.

Подсјетивши да је у Црној Гори много свештеника страдало током рата од

стране фашиста, али и на крају рата од стране комуниста, ректор Цетињске богословије је нагласио да се Митрополит Арсеније трудио да од онога што му је остало успостави неки нормалан црквени живот. Како је Епархија била у јако тешком финансијском стању, трудио се да прикупи помоћ и подијели како активном свештенству, тако и свештеничким удовицама, којих је било много послије Другог свјетског рата. Многи су му замјерали што је помоћ дијелио свим удовицама свештеника, који су били на различитим странама у току тога крвавога и несрећног грађанског рата.

„Његово стамено држање и одбрана вјере, која је у то вријеме била угрожена, такође су наишли на једно неразумјевање од стране актуелних комунистичких власти. Црква је била у то вријеме прогоњена и сви су то знали, али мало је ко имао храбрости да то јавно каже. Један од таквих који су јавно то изнијели био је Митрополит Арсеније и то га је касније стајало губитка слободе. Тако је он 1954. године оптужен и осуђен у цетињском суду на тешку казну затвора од једанест година и шест мјесеци, па му је казна, по његовој жалби, од стране Врховног суда Црне Горе смањена на пет година и шест мјесеци. То своје тамновање Митрополит је подносио са смиреношћу, трпио притиске са разних страна, али је остао у вјери непоколебљив. “

Како на суђењу, тако и послије тога, Митрополит се држао чврсто и упркос разним понудама, да призна своју кривицу, како би добио мању казну или био ослобођен, остао је доследан. Неколико пута из затвора је слао молбу за помиловање, међутим ни у једном од тих обраћања није хтио да каже да је учинио нешто погрешно:

„Увијек се позивао на своју архијерејску заклетву коју је дао приликом хиротоније, да ће праву вјеру увијек бранити и да ће, ако је потребно, за ту вјеру не само тамновати, него и мученички вијенац понијети – страдати за Христа. Тога се држао до краја свога земаљскога живота“, казао је прота.

Митрополиту црногорско-приморском Арсенију (Брадваревићу) по истицању затворске казне није било дозвољено да се врати на свој трон, тако да је он 1960. године, послије многих притисака, не само на њега, него на читав Свети архијерејски сабор Српске православне цркве, пристао да се одрекне Трона цетињских митрополита. Изабран је за митрополита будимског и у том звању је и завршио свој земаљски живот.

„Гледајући све кроз шта је прошао овај човјек Божији, видимо да је он увијек носио тај људски лик, лик човјека који је створен по лику Богочовјека Господа нашега Исуса Христа, да је свуда проповједао љубав и мир и да је због

одбране истините вјере и пострадао и претрпио ова страдања у затворима тадашње Социјалистичке Југославије“, казао је протојерej Благоје Рајковић, ректор Богословије Светог Петра Цетињског и поручио:

„Ми, драга браћо и сестре, окупљени на овоме мјесту, имамо ту част да је Митрополит Арсеније био епархијски архерej ове наше Богом спасаване Митрополије. Један такав чесни лик заслужује да га се увијек сјећамо и да га памтимо и спомињемо. Нека би Господ његовим светим молитвама, а вјерујемо да је он пред престолом Божијим као исповједник праве, истините вјере православне, дао да сва ова искушења која нас задесе у овоме животу претрпимо и да његовом примеру следујемо и тако достигнемо у Царство небеско.“

Весна Девић

mitropolija.com